

[Agerschou]

bloktilskudsnedskæringer er naturligvis ikke medregnet i dette beløb.

Fra at have været en relativt velstillet kommune er København blevet fattig med en stadig ringere kommunal service, som nu er endt med at være katastrofalt utilstrækkelig. Udsultningen af København har bl.a. også medført, at byen er blevet dybt forgældet. De samlede udgifter til renter og afdrag på gæld var i 1979 629 mill. kr., men i 1984 godt 1 mia kr. Det er som bekendt dyrt at være fattig.

I de sidste måneders debat har indenrigsministeren nærmest hånet de argumenter, København er kommet med, og har ikke villet anerkende, at kommunen har specielle økonomiske forudsætninger, som adskiller sig væsentligt fra andre kommuners. Årsagen til denne forskel er, at København er en del af et samlet bysamfund, Storkøbenhavn, og er den del, der har de dårligste boliger og dermed de laveste indtægter og de største udgiftsbehov, og det forhold kan belyses med konkrete eksempler. Hr. Lenger har allerede været inde på en del af dem, og jeg vil omtale et par stykker mere.

I januar 1984 var der 8.285 af indbyggerne i aldersgruppen 15-64 år i København, som var ledige uden arbejdsløshedsforsikring. Det svarer til 2,6 pct. af aldersgruppen, medens det tilsvarende tal for hele landet er 1,1 pct. Dette forhold tynger naturligvis – og det burde ministeren også vide – ekstra stærkt på de sociale budgetter. I forhold til landsgennemsnittet er der faktisk mere end 4.000 ikke-for-sikrede arbejdsløse i København.

For yderligere at belyse det problem vil jeg citere, hvad borgmester Thustrup Hansen, der som bekendt er konservativ, skrev i tidskriftet Kommunen den 27. september 1984:

»Særlig på en række sociale områder har København i lighed med mange andre vestlige storbyer store problemer. Foreløbige beregninger har vist, at 10 pct. af den københavnske befolkning i 1983 modtog kontanthjælp. Af de helt unge, aldersgruppen 18-19 år, modtog hver tredje kontanthjælp. Hertil kommer, at det i høj grad er tilflyttere, der på dette område tærer på økonomien, idet 8 pct. af de hjemmefødte københavnere får kontanthjælp, mens 12 pct. af tilflytterne fra andre kommuner får det.«

Et andet eksempel: i København mangler 43 pct. af boligerne enten bad, toilet eller

centralvarme. Det tilsvarende tal for resten af landet er 20 pct. Disse dårlige boliger bebos af folk med lav indkomst. Mange af dem er beboet af ældre, og når de kommer på hospitalet, kan man dårligt sende dem hjem igen. Hospitalssektoren i København bliver derfor væsentlig dyrere end andre steder, samtidig med at man kan se det umenneskelige i, at flere tusinde gamle i København ligger i sygesenge, på venteafdelinger o.lign.

Et tredje eksempel: narkomaner fra hele hovedstadsområdet og til dels fra hele landet søger til storbyen. Udgiften hertil er godt 50 mill. kr. i 1984; heller ikke det er der taget hensyn til i tilskudsordningerne.

Et fjerde eksempel er beskatningsgrundlaget, og her vil jeg nok en gang citere fra borgmester Thustrup Hansens artikel i Kommunen, 27. september 1984, og igen vil jeg understrege, at Thustrup Hansen er konservativ, og at det konservative folkeparti, så vidt jeg husker, er med i regeringen. Thustrup Hansen skriver:

»Skatteudskrivningsgrundlaget i København har i en længere årrække udviklet sig langsommere end i landet som helhed. Herudover har den gennemsnitlige københavnske skatteyder færre ligningsmæssige fradrag, hvilket for det første betyder, at der til såvel kommune som stat betales en relativt højere skat i forhold til bruttoindkomstniveauet, og for det andet har en ugunstig virkning ved beregningen af de mellemkommunale udligningsordninger, idet København herved anses for en rig kommune. I 1982 var de ligningsmæssige fradrag i København således 11,6 pct. af den skattepligtige bruttoindtægt, mens gennemsnittet i hele landet var 43,4 pct.«

Der er altså eksempler nok på, at København har grundlæggende andre økonomiske forudsætninger end andre kommuner, og der er nævnt mange af dem fra denne talerstol i dag. Desværre er indenrigsministeren og med hende den øvrige regering åbenbart ikke i stand til at se det. Tilbage er der kun det lidt naive håb, at de radikale kan få lukket øjnene op.

Hvad er der brug for nu? Efter vores opfattelse en akut økonomisk hjælp fra staten i 1985 og som en langsigtet løsning en ændring af tilskuddene fra staten, så de reelt afspejler de særlige problemer, København som landets eneste storby har. Hvis det ikke